

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí

říjen-listopad 2017 (č.132)

*....a světlo věčné, ať jim svítí,
ať odpočívají ve svatém pokoji...*

(z modlitby za zemřelé)

Pozvánky na říjen a listopad:

* V neděli 29.října bude po mši ve **Strupčicích** (v 11 hodin) **dušičková pobožnost** na místním hřbitově.

* V neděli 29. října bude mše také v **Boleboři** v 15 hodin a po ní modlitba na hřbitově.

* **Dušičková pobožnost na hřbitově v Jirkově bude ve čtvrtek 2. listopadu v 15:00 hodin, poblíž hlavního kříže. Ranní mše v 9:00 v jirkovském kostele je obětována za všechny zemřelé členy farnosti.**

* Dušičkové modlitby na hřbitově v **Otvicích** v sobotu 4.11 v 17:00 hod.

* **Schola od svatého Jiljí** zahájila přípravu na vánoční svátky. Hledá nové členy a členky. Můžete se přidat každou sobotu v budově fary (Kostelní ul. 55). Zkoušky začínají v **16:00 hodin** ve farní učebně.

* Bohoslužby jsou v **Otvicích** každou sobotu v 18 hodin.

* Mše svaté na **Květnově** jsou 4.11. (cho) a 18.11. (ji) od 14 hodin.

* Mše v **Sušanech** je 5.11. v 11 hod. s intencí za zemřelé ze Sušan. Dušičková pobožnost bude po mši svaté na hřbitově.

* **Sbírka na pojištění majetku farnosti a diecéze se koná v neděli 19.11. při mši v Jirkově (9:00) a Sušanech (11:00).**

* V sobotu 25.11. (sv. Kateřiny) v 17 hodin bude mše svatá v kostele sv. **Kateřiny v Chomutově**. Po mši bude pohoštění na místní katolické faře.

* Poslední mše svatá tento rok v **Boleboři** bude v neděli 26.11. v 15 hodin v kostele svatého Mikuláše. Příští bohoslužby budou po velikonocích.

* **Na 1. neděli adventní 3.12. při bohoslužbách 9:00 v Jirkově, 11:00 v Sušanech, je možné žehnat adventní věnce - pro kostely i pro domácnosti.**

** **Svatý Mikuláš** pro děti přijde do kostela v neděli 3.12. při mši v 9:00 hod. v Jirkově.

** **Adventní koncert** bude v Jirkově v neděli 3.12. v 16:00 hodin v kostele svatého Jiljí. Vystoupí Jirkovské Seniorky a dětský sbor.

* Po 1.neděli adventní, tj. od 4.12. začínáme v Jirkově s bohoslužbami v **kapli v budově fary**. Rád bohoslužeb se nijak nemění. V po-út bývá zpravidla bohoslužba slova se svatým přijímáním; st, čt, pá, so - mše svatá. Začátek vždy v 9 hodin. V neděli je mše v kostele sv. Jiljí.

*** **Vánoční půlnoční bohoslužby** budou 24.12. od 24 hod. v kostele sv. Jiljí v Jirkově (a předtím v 22 hod. v kostele ve Strupčicích).

Stalo se: Mše na Blatně se konala po 60-ti letech! Poutní bohoslužba se pořádala v sobotu 30. září 2017 o slunečném dni, pro září docela výjimečném, den po svátku Michaela, archanděla, který je patronem blatenského kostela. Již řád Ně-

meckých rytířů ve středověku měl zde v Blatně svou komendu a v rámci ní jistě kostelík nebo kapli. Svatý patron Michael nepochází z řad lidí, nýbrž biblických archandělů - jménem známe ještě Rafaela a Gabriela. Michael je dle starozákonní bible ochráncem Božího lidu. Jeho typickým atributem je meč (který je vyobrazen i ve znaku obce Blatno). V našem krušnohorském vikariátu najdete zasvěcení kostela svatému Michaeli ještě v Litvínově, kde je několikrát vyobrazen. Dalším atributem archanděla Michaela je štít s nápisem „Kdo jako Bůh“ neboli hebrejsky: „Mí-ká-él“. V současné době jsme v tomto kostele, který je bez mobiliáře, žádné vyobrazení archanděla Michaela nenalezli, byť některé sochy svatých byly rovnou malovány na zeď ve stylu iluzorní malby baroka a tak jsme rozeznali svatého Jana Nepomuckého, svatého Františka z Assisi, svatého Petra a Pavla a další. Kostel byl v Blatně stavěn v letech 1782-84 —letos slaví 235 let od založení! Stavitelem byl známý J.V.Kosch (thunovský zednický mistr, představitel doznívající dienzenhoferské tradice). V roce 1848, dne 27.července zachvátil řadu domů v Blatně požár a mířil si to ke kostelu, tehdy místní farář se modlil před oltářem v kostele a pomohlo to, požár kostel nezachvátil... Poslední úpravy probíhaly roku 1892. Současný stav je takový, že do kostela nezatéká, strop je opraven, mů-

že se tedy v klidu přemýšlet, co s kostelem dál. Poděkování patří všem, kteří se přičinili o důstojný průběh poutě - z řad věřících, kteří připravili občerstvení i obecnímu úřadu Blatno za vstřícnost a zpřístupnění kostela. Více fotografií bude umístěno na farním webu.

Setkání s německými přáteli a sousedy v **Olbernhau** se konalo na podzim, po skončení poutní sezóny na Květnově. Probíral se především uplynulý rok. Hostitelem byl německý katolický farář z Marienbergu Tschöpe. Foto je ze mše svaté v moderním kostelíku.

Návštěva otce **Cyrila Tomáše Matějce** v Jirkově proběhla v neděli 24.zář. Otec Cyril Tomáš pochází z litoměřické diecéze - z Jablonce nad Nisou. Vstoupil do premonstrátského řádu na Strahově v Praze. Otec Cyril Tomáš kázal při mši v Jirkově a Sušanech a uděloval zvláštní **novokněžské požehnání**. Farnost Jirkov děkuje za návštěvu a přeje vše dobré, zvláště při učitelské službě na katolické teologické fakultě.

Koncert kadaňského vokálně-instrumentálního

souboru Madrigal ve Strupčicích u příležitosti poutě ke sv. Václavu probíhal v neděli 1.10. v kostele svatého Václava v odpoledních hodinách, když dopoledne kostel zaplnili věřící účastníci slavné mše. Poděkování za organizaci patří Spolku přátel památek obce Strupčice a zvláště Mirku Rokošovi.

Rozjímání nad biblickými texty podle P. Jana Houkala – KT

Mt 6,24

Ježíš řekl svým učedníkům: Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Bud' jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, nebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život ... Nejprve tedy hleďte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno...

Biblická čtení nás vybízejí k veliké důvěře v Pána Boha. Jsou to krásná a milá slova, ale určitě je nemáme chápat tak, jak by k tomu na první poslech mohla svádět, že by Hospodin za nás chtěl udělat to, oč se máme starat sami: shánět ošacení anebo vydělávat si na svůj každodenní chléb. Ono se sice někdy může stát, že Bůh nějak mimořádně zasáhne i do těchto starostí a o pozemské potřeby se podivuhodně postará, ale za normálního běhu věcí tuto starost svěřil prostě nám.

Máme si připomenout spíše něco jiného. Že tím nejdůležitějším, co nám Bůh chce dát a oč máme usilovat, je on sám, jeho milost a život věčný: „**hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno**“.

Najde-li totiž člověk víru v Boha a s jeho pomocí se stane spravedlivým, to znamená svatým, našel to nejdůležitější: Boha samotného. Ve srovnání s tím se pak vše ostatní stává méně hodnotným a všechny starosti, i při vší své důležitosti, se stávají méně naléhavými. Navíc se pak opravdu může přihodit, že poctivým lidem Bůh někdy až zázračně pomůže a postará se i o jejich živobytí pozemské: něco jim „přidá“.

Boží slovo nás tedy nechce vést k zanedbávání přirozených povinností, ale právě naopak nám chce připomenout správné pořadí hodnot: ve srovnání s Božím královstvím jsou přeci jen všechna ostatní království menší.

Tím nám Boží slovo zaprvé poukazuje na naši nejdůležitější starost: snažit se být s Boží pomocí svatý. Zadruhé relativizuje naši snahu o vše pozemské, zejména o pozemský mamon a tím se také mnohdy spokojíme s mnohem menším množstvím majetku, než ten, kdo především jemu slouží, jako svému pánu. A zatřetí nám vědomí primátu Božího království nad vším ostatním dodává naději i v těch nejtěžších chvílích života: i kdybychom přišli o všechna svá království, jakože o ně nakonec ve smrti přijdeme, to nejdůležitější nám zůstává - Bůh, a my se ani smrtí nepropadneme do nicoty, nýbrž do Boha. A tak se snažme nejprve o Boží království a jeho spravedlnost s nadějí, že s darem „velké věčnosti“ nám i vše ostatní – alespoň v míře potřebné – bude přidáno.

Mt 4,1... *Ježíš byl vyveden na poušť, aby byl pokoušen od d'ábla...*

Naše největší pokušení je užít si život podle sebe.

Ježíšova pokušení jsou - spolu s pokušením Adama – jakýmsi prototypem i našich vlastních pokušení. Dábel, nejzchytralejší ze všech tvorů, velmi umně hraje na struny i naší duše a nabízí nám naplnění jejích tužeb: touhy po tělesných potěšeních, touhy po slávě a šťastném životě a touhy po moci a majetku... Ovšem za cenu poslechnutí d'ábla a dání se do jeho služeb.

Asi naším největším pokušením je užít si svůj život jen pro sebe a jen podle sebe – bez ohledu na to, co po nás žádá Bůh a k jaké oběti nás volá. Tomuto pokušení především nepodlehli náš Pán, Ježíš Kristus, a proto nás vykoupil...

Modlitba za vládce

Křesťané mají svoji modlitbou doprovázet politiky, zvláště ty chybující – vybědli papež při homilii v kapli svaté Marty.

Františkovy myšlenky směřují i k politikům – i je vybízí k modlitbě, aby nezapomněli, že jsou ve službě lidu i Bohu. „Pokud se politik nemodlí, uzavírá se do své sebestřednosti, do vztahu ke své straně, do kruhu, z něhož nelze vyjít. Uvidí -li však opravdové problémy, uvědomí si svoji podřízenost tomu, kdo má větší moc než on,“ upozorňuje Svatý otec.

Větší moc než vládce má podle něj „lid, který mu svěřil moc, a Bůh, od něhož tato moc vychází prostřednictvím lidu. Když si to vládce uvědomuje, tak se modlí. Modlitba vládce je modlitbou za obecné dobro lidu, který mu byl svěřen.“

Kdo z politiků namítne, že je agnostik či ateista, tomu papež vzkazuje: „Nemůžeš-li se modlit, konfrontuj se se svým svědomím, s těmi, kdo jsou v tvém lidu moudří, ale nezůstávej sám s malou skupinkou své strany.“

Křesťanským voličům by pak nemělo záležet na tom, zdali toho konkrétního politika volili, nebo ne. „Nemůžeme nechat politiky samotné, musíme je doprovázet modlitbou,“ říká František. Papež přitom tuší námitky: „Ale otče, jak se mám modlit za toho, který dělá tolik špatností?“ A odpovídá: „Tím více to potřebuje: modli se a číň skutky pokání za své vládce. Přímlovná modlitba má být za všechny, kteří mají moc.“ A modlit se máme i za pokojný život. „Když je vládce svobodný a může vládnout v míru, má z toho prospěch všechen lid,“ dodává František.

Závěrem papež připojil praktický návod ke zpytování svědomí: „Zeptejme se, zda se modlíme za vládce. Ale neříkejme si: za toho a toho se modlit budu, protože mi vyhovují, potřebují to více než tamten. Modlíme se za všechny vládce? A když při zpytování svědomí zjistíme, že se za vládce nemodlíme, jděme se vyzpovídat, protože nemodlit se za vládce je hřích,“ zakončil promluvu papež František. (KT)

Podzimní pout' na Květnově zvaná růžencová, se konala o první sobotě v říjnu. U kříže na návsi Květnova byla započata modlitba růžence, kterou vedl okrskový vikář a kanovník litoměřický Řehoř Czerný. Další kněží přivedli své farníky z Kadane, Chomutova a Jirkova. Děk spolupracovníkům za přípravu poutního místa! Týden nato ještě přijela na svou soukromou pout' **far-nost Bělá** pod Bezdězem se svým farářem **Kamilem Škodou**. Měli ještě namířeno do františkánského kláštera v Kadani. Jinak na Květnově budou přes zimu mše svaté jen o sobotách 1. a 3. v měsíci od 14 hodin.

Růženec je modlitba plnosti v duchu chudoby

(P. Jaroslav Brož)

Název růžence se odvozuje od poetického obrazu věnce duchovních růží věnovaných Matce Boží. Kytice zdrávasů, které meditativně plní ticho dlouze se vlekoucího času osamělé nemocné stařenky nebo které dokáží spojit stovky poutníků různého původu, je vpravdě křesťanská modlitba. Odpovídá apoštolově výzvě „bez přestání se modlete“ (1 Sol 5,17).

Ježíšova Matka, Matka církve, je v pravdě nejlepší učitelkou modlitby od samého začátku, kdy ve společenství apoštolů, Ježíšových učedníků a jeho věrných učednic v Jeruzalémě čekala na mocné vylití Ducha. Duch Svátý je dechem duše a rytmem tohoto dechu je modlitba.

Můžeme říct, že Mariinou modlitbou od okamžiku vtělení bylo kontemplaní Ježíšovy tváře a v ní patření na tvář Otcovu. Vždyť sám Ježíš ujišťuje apoštolů: „Kdo vidí mne, viděl Otce.“ (Jan 14,9). Nejprve je to tušení zatím nespatření tváře toho, kterého nosí pod srdcem, potom úžas prvního pohledu matky na právě narozené dítě v Betlémě. Dále každodenní život s rostoucím synem, jehož tvář je pro ni uprostřed nejistého světa majákem, zářící hvězdou i vycházejícím sluncem, občerstvující studánkou i nekonečným mořem, vynášejícím vždy nové tajemství... Maria v modlitbě, v níž se v rytmu mořských vln pravidelně vrací andělova slova „Zdrávas... milostiplná...“, přivádí každého člověka s jistotou ke středu svého života, k Ježíši: „požehnaný plod života tvého Ježíš“. Ježíš je středem růžencové modlitby, jako byl a je středem Mariina života. Matka se tu dělí o svou životní zkušenost, o poklad svého srdce. Ježíš, jenom Ježíš. V růženci se učíme naslouchat Bibli spolu s Marií. Krásně to vyjádřil kdysi patriarcha benátský, pozdější papež Jan Pavel I.: „Rozjímání a vychutnávání růžencových tajemství je prohloubená Bible, která se stala duchovní šňávou a krví.“ A konečně je velmi pozoruhodné, že Mariiny výzvy k obnově evangelního života v nedávné době jsou vždy spojeny s modlitbou růžence a jsou adresovány chudým. Oni jsou vzorem Ježíšovy cesty pro nás pro všechny. A když Ježíš volal Matku Terezu ke službě chudým, Maria jí řekla: „Postarej se o ně, jsou moji. Doved' je k Ježíši, dones jim Ježíše. Neboj se. Nauč je modlit se růženec, růženec v rodinách, a všechno bude v pořádku. Neboj se, s tebou a s tvými dětmi bude Ježíš, i já.“

(Kráčeno)

Modlitba živého růžence

Živý růženec vznikl v r. 1826 ve Francii z podnětu Pauline Jaricot, která chtěla najít způsob, jak zachránit duše nevěřících lidí ve svém okolí. V 17 letech byla oslovena promluvou faráře, poznala marnost svého dosavadního způsobu života a rozhodla se ho změnit. O vánocích složila slib čistoty a postupně objevila smysl svého života v úctě k Nejsvětější svátosti a v nápravě za urážky proti Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Založila společenství 10 lidí

s názvem "Ti, kteří dělají nápravu". Společenství získalo misijní rozměr. Podporovalo misie modlitbou i týdenním finančním darem na spolupráci při šíření evangelia. Každý bral na sebe zodpovědnost najít dalších deset lidí, kteří se budou modlit za misie. Živý růženec tvoří lidé, kteří se společně modlí tuto modlitbu. Vždy 20 lidí se spojuje do jediné růže, která je tvořena z 20ti tajemství (růženec radostný, bolestný, slavný a růženec světla). Členové živého růžence se zavazují denně k modlitbě jednoho předem určeného desátku, který se pak po měsíci mění. Skupinka živého růžence se tak denně pomodlí celý růženec. Živý růženec je možné modlit se ve farnosti, ve společenství mimo farnost nebo také například s Papežským misijním dílem (viz. www.misijnidila.cz), jehož byla Pauline Jaricot zakladatelkou.

Třistaosmdesát korun

Jako student jsem kdysi sehnal prázdninovou brigádu, dva týdny vcelku, včetně sobot a nedělí, ty byly dokonce s příplatkem. Pro studenta je každá koruna dobrá. A protože neděle nemá být strávena výdělečnou činností, rozhodl jsem se, že si peníze nenechám pro sebe, ale „nějak“ jinak je využiji. V tom je vždycky nebezpečí. „Potom“, „nějak“ ... Pochopitelně, že jsem peníze přijal a bylo to. Vždyť student má tolik vydání a tak málo příjmů. Jednou jsem se vracel z Prahy do školy stopem domů a najednou jsem si na ty peníze vzpomněl. Třista osmdesát korun. To tenkrát nebyla pro mne malá částka. Chvilí jsem o tom uvažoval, a potom jsem zkusil osvědčený trik na svědomí. Musím to „někdy, nějak“ domyslet. Svědomí se na čas zase uklidní a je po starostech. Cestou jsem se zastavil u známých, a protože již byl večer, místo cesty domů jsem zůstal. Sešlo se několik lidí a tak večer probíhal „v družné a přátelské atmosféře“. Ale mně se najednou zase vrátila myšlenka na 380 korun. Bez ohledu na téma, které se probíralo jsem se najednou zeptal: „Nepotřebuje někdo z vás 380 korun? Nebo nevíte o někom, kdo je potřebovat?“ Všichni na mě udiveně hleděli. Proč? A najednou jedna z dívek sklopila oči a rozplakala se. Nastávala zima a ona potřebovala nutně nové boty. Letní už se nosit nedaly a zimní neměla. Ale ani peníze na ně neměla. A tak si právě tento den půjčila peníze a boty koupila v naději, že jí Bůh nějak pomůže. A teď neví, kde sežene peníze, aby je mohla vrátit.“ „A kolik stály ty boty?“ „Třistaosmdesát korun!“ Nikdo nebyl schopen ani slova. Bůh má své jasné plány a v nich používá nás. A záleží jen na nás, jestli máme odvahu s ním spolupracovat a nebo jestli v sobě utlučeme své svědomí...

Josef Hes

Malé ohlédnutí za misijní nedělí - email z misijní stanice pro české krajany

PAX

Zdravím z Brookfieldu.

Let byl docela náročný, ten zrušený let z Paříže, přelet do Amsterdamu a dlouhé sezení do **Chicaga**. Přiletěli jsme do oblačnosti, která zde panovala již několik týdnů a město začínalo být pod vodou. Chicago je na rovině a močálech... nedokážou vodu někam odvést. V sobotu jsme dopoledne učili náboženství, Český jazyk, vlastivědu... a připravovali besídku. Odpoledne jsme pořádali Oktoberfest a už kýblovali vodu z kuchyně, neboť suterénem - kde je sál - prosakovala voda přes základy... pak regulérně crčela z různých škvír. Končili jsme v pět ráno, kdy našťěstí deště ustaly... (makalo i několik čerpadel). Následovala mše, varhanní koncert, oslava 90.narozenin... Masakr. K tomu nám blesk zničil wifi a projektor...krize...a na faře se dělá plovoucí podlaha... Blázinec.

Všichni se těšíme až se to uklidní.

Právě si chystám nábožko pro 3 skupiny dětí. Lidé jsou tu především z Moravy a Slovenska, s některými jsme jezdili na salesiánské chaloupky... a je tu dost lidí i z našeho UH okresu. Okolí misie je docela v zeleni, ale jinak jsou tu obrovské vzdálenosti a pro rohlík si člověk zajde 3-4 kilometry.

Bez auta se tu nedá žít. Pomalu to bude týden a každý den přicházejí nové úkoly a informace. Zítř ráno máme seniory...

Je to země velkých kontrastů a každý si tu žije sám na sebe. Dokonce někteří naši sousedé misii moc nefandí a dělají různé problémy.

Výhodou je relativní klid a ta zeleň. Dobře se tu spí :-).

Zítř máme mariánskou pouť v **Lisle** - benediktinský klášter u Chicaga. Tam byla od padesátých let socha Panny Marie určena pro mariánský sloup v Praze. V roce 1993 byla převezena na Strahov na vyhlídku... jistě znáte.

Náš Páter Václav Dostál tam studoval nějaký rok. Byl to strýc mého pradědy Vojtěcha Dostála. Vysvěcen byl na kněze zrovna roku 1917 v Baltimore. Tudíž je to 100 let. Zítř tam mám kázat.

Tož tak. Zatím bye, bye.

Bratr Vojtěch Dvouletý OFM Cap

Odpustky

V týdnu od 2.11. – 8.11. je možné denně získat odpustky pro duše v očistci našich zemřelých (v podobě plnomocného odpuštění časných trestů).

Podmínky získání:

- během těchto dnů přijetí svátosti smíření neboli zpovědi
- v daný den: svaté přijímání, modlitba na úmysl papeže, návštěva hřbitova spojená s modlitbou za zemřelé.

Ještě větší zázrak

Úsměvné situace

Katecheta vypráví dětem příběh o Jonášovi a velrybě. Vzbudí velký dojem, celá třída tiše s úžasem naslouchá. Katecheta chce ještě umocnit účinek svých slov: „Umí si někdo z vás představit ještě větší, ještě podivuhodnější zázrak?“...

„Ano, velebný pane!“ vykřikne jeden z chlapců a mává zdviženou paží, div si ji nevyvrátí.

„No prosím?“ „Prosím, kdyby Jonáš spolkl velrybu!“

Vánoce

Vánoční pohlednice ze Skotska- Přejeme Vám veselé vánoční svátky, šťastný nový rok, vše nejlepší k narozeninám 1953,1954,1955,1956,1957!

Zrcadlo

Jednou přišel jakýsi bohatý lakomec k moudrému rabínovi. Rabín ho přivedl k oknu. „Podívej se ven a řekni mi, co vidíš.“ „Lidi,“ odpověděl boháč. Nato ho rabín přivedl k zrcadlu. „Co vidíš teď?“ otázal se. „Vidím sám sebe,“ pravil boháč.

Tu řekl rabín: „Všimni si – okno je ze skla a zrcadlo je ze skla. Ale sklo v zrcadle je potaženo slabou vrstvou stříbra: stačí přidat trochu stříbra a přesta- neš vidět ostatní lidi a vidíš jen sám sebe.“

Oko – Sherlock Holmes v nebi

Když přišel Sherlock Holmes do nebe, shromáždilo se kolem něho velké množství zvědavců. I svatý Petr ho přivítal a řekl: „Mr. Holmes, musím říci, že jsme i u nás měli jeden záhadný případ, při jehož objasnění byste nám mohl pomoci. Abych to řekl zkrátka: zdá se, že zmizeli Adam a Eva. Už několik tisíciletí je nikdo neviděl a nemohl je identifikovat. Kdybyste nám v té věci mohl být nápomocen...“

Proslulý detektiv si nacpal svou proslulou dýmku. Pak udělal několik dlouhých kroků směrem k zvědavcům a vytáhl dva naprosto užaslé anděly z nejzazší řady. „Tady jsou,“ řekl stručně.

Adam a Eva ochotně přiznali svou totožnost. „Bylo to už únavné, jak nás každý nový anděl okukoval a žádal o autogram,“ vysvětlovali. „Proto jsme přijali jiná jména i tento prostý šat a měli jsme nějakou chvíli klid – dokud nepřišel tenhle chlapík s nažehlenými puky.“ –

„Jak jste to dokázal, Holmesi?“ zeptal se Petr. „Velmi jednoduše, milý Wat – hm – Petře. Ti dva jediní neměli pupek....“

Historické zastaveníčko

Název vesnice znamená ves vysočanů, tj. lidí, kteří bydlí na vysokém místě.

Území bylo osídleno už od pravěku. Záchranný archeologický výzkum při stavbě dálnice D7 odkryl rozsáhlý pohřební areál s torzy žáro-

vých hrobů z eneolitu a kostrovými hroby kultury se šňůrovou keramikou. Dále zachytil 50 m dlouhou část příkopu pravěkého rondelu. Mezi ním a pohřebišťem se nacházelo sídliště kultury s nálevkovitými poháry.

První písemná zmínka o vesnici pochází z roku 1209. Na počátku 13. století tvořily Vysočany s dalšími obcemi statek Škrle, který patřil cisterciáckému klášteru v Oseku. Po husitských válkách a vyplenění kláštera propůjčil roku 1436 císař statek Škrle Honingerům. Za stavovského povstání byl zabaven a prodán Bohuslavu z Michalovic. Ten byl po bitvě na Bílé hoře uvězněn a sťat a statek byl navrácen klášteru v Oseku. Zachované stavby navrhl a postavil architekt Octavio Broggio v roce 1729. Schaller roku 1787 uvádí ve Vysočanech 37 domů. Škola zde vznikla někdy v 17. století. Do zdejší školy chodily také děti ze Škrle, Lažan, Zálezel a do roku 1818 z Voděrad. Půda zde byla velmi úrodná a poskytovala dobré výnosy všech polních plodin i ovoce. Zvláště ceněny byly zdejší třešně a meruňky.

Ve Vysočanech se narodil německý skladatel, dirigent, hudební vědec, pedagog a publicista Dr. Theodor Veidl, který po absolvování gymnasia v Chomutově vystudoval na Karlově Universitě v Praze. Byl prvním německým nositelem Československé státní ceny za operu (1929). V roce 1966 sloužil kostel svatého Václava jako depozitář soch z obcí zatopených Nechanickou nádrží a z míst, na kterých byla zahájena těžba uhlí. Celý areál chátral a vesnice Vysočany, s výjimkou fary a kostela, byla zbourána kolem roku 1970, kdy zde (v nižších polohách) vzniklo úložiště popílku pro elektrárny Tušimice. Úředně vesnice zanikla v roce 1980. Kostel se otvírá při svatováclavské pouti (a pohřebních rozloučeních). Spolu s barokní farou byly rekonstruovány po roce 1995 a staly se spolu s novostavbou krematoria součástí areálu Vysočanských zahrad. V budově fary najdeme dnes hotel s restaurací. Duchovně patří Vysočany pod faru v Chomutově.

(zdroj: Binterová, Wikipedia)

Citát na listopad: „Všechno v tomto světě pomíjí, jen povolání člověka k lásce přetrvá do věčnosti. Proto je tak důležité ho objevit a žít.“ (V.Kodet)